

Dagur Kári snakker om sin vinnerfilm *Fúsi*

Íslandske Dagur Kári mottok Nordisk råds filmpris 2015 for sin dramafilm *Fúsi* (*Virgin Mountain*). Vi har snakket med ham om vinnerfilmen, som ble produsert av Baltasar Kormákur og Agnes Johansen for RVK Studios.

Hvordan fikk du ideen til *Fúsi*?

Dagur Kári: Det hele startet med hovedrolleinnehaveren Gunnar Jónsson, som jeg så for første gang for 15–20 år siden da han var sidekick i et populært komiprogram. Jeg falt umiddelbart for nærværet hans. Jeg fortsatte å ha det i bakhodet, og for tre eller fire år siden satt jeg om bord i et fly og så på kjøretøyene som transporterte bagasje på flyplassen. De så ut som lekebiler fra mitt perspektiv. Bildet av Gunnar og det lille bagasjekjøretøyet smeltet sammen til metaforen for filmen fordi skikkelsen han spiller – Fúsi – sitter fast i barndommen slik Gunnar i det første bildet sitter fast i det lille kjøretøyet der han venter på at flyene skal komme. Plutselig falt alt på plass.

Selv om *Fúsi* sitter fast i barndommen og fremdeles leker med miniatyrleker, er han mentalt sterkere og klokere enn de fleste av de andre skikkelsene ...

DK: Han er et vanedyr og lever fremdeles med moren sin, i en slags boble, men når han blir tvunget ut av rutinen, innser han at han kan takle mange ting.

Filmen handler også om fordommer. På grunn av Fúsis klossete oppførsel blir han plaget av kollegaene sine, og folk tror han er en enkel person. Noen tror til og med han er pedofil. Men han har et rent hjerte, han dømmer ikke folk, og til slutt vinner han deres respekt.

Du skriver, regisserer og komponerer også musikken til filmene dine. Hvilken del liker du best?

DK: Jeg var utdannet musiker før jeg begynte å lage film, og en av grunnene til at jeg bestemte meg for å bli filmskaper, er at yrket kombinerer alt jeg elsker: musikk, skrijving, det visuelle. Musikken er en av fasene av prosessen jeg setter størst pris på, det blir som desserten etter et stort måltid!

Gunnar Jónsson – som hentet inn en pris for beste skuespiller på Tribeca Film Festival 2015 i New York – er ikke utdannet skuespiller, men han bærer rollen på en fantastisk måte. Hvordan var samarbeidet med ham?

DK: Han er et naturtalent og en av de beste skuespillerne jeg noensinne har jobbet med. Det var veldig interessant å samarbeide med ham, for vi hadde knapt nok diskutert rollen før vi begynte å filme. Mens jeg skrev manuset, jobbet han som kokk på et stort lasteskip, så han var borte tre måneder om gangen. Jeg sendte ham manuset på e-post lenge før vi begynte å filme, og han stilte ikke et eneste spørsmål om rollen eller historien. Jeg visste ikke om han var forberedt på to måneder med filming der han kom til å være med i nesten hvert eneste bilde, så jeg var litt nervøs.

Så begynte vi, og han var fullt forberedt. Han hadde lest manuset så mange ganger at han kunne det utenat. Det føltes også som om han hadde hatt hovedrollen i 20 filmer, for også teknisk var han perfekt. Hvis han skulle ta en slurk melk, gjorde han det på samme måte hver gang. Han hadde en naturlig forståelse for nyansene i skuespillet, for hvordan man oppfører seg foran et kamera. Han ba ikke om ros eller spurte om min mening etter hver takning. Det var en taus, men frigjørende opplevelse.

Hvordan opplevde du å arbeide med produsentene Baltasar Kormákur og Agnes Johansen?

DK: Det var en flott erfaring. De forsto at filmen trengte tid til å utvikle seg, og tid i redigeringsprosessen. Vi måtte finne den rette balansen.

Hva er planen etter *Fúsi*? Du arbeider ved Den Danske Filmskole som leder for regissørprogrammet, så hvordan skal du få tid til å lage en ny film ... eller kanskje en tv-serie?

DK: Jeg elsker å jobbe ved Den Danske Filmskole, der jeg selv studerte på slutten av 1990-tallet. Det er en veldig stimulerende opplevelse å være der igjen på den andre siden av kateteret, og jeg synes nesten jeg har lært mer på ett år som lærer enn jeg gjorde på fire år som student. Men pliktene mine innebærer et stort ansvar, så det blir lite tid til andre ting. Jeg har imidlertid mange ideer til prosjekter både på Island og i Danmark, for film og tv. Jeg har alltid vært fascinert av sitcom-formatet, og på en måte gjør filmene mine bruk av de samme prinsippene, siden de alltid dreier seg om personer i situasjoner.

Skrevet av Annika Pham